

138 קהילה קהילת קהילות בשבת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

מאירים, מאירים בזמנם ואינם בטלים לעולם, מכיון שממשיכים אותם והארתם בכל ימות השנה.

ויש לומר, שבהמשך הפעולה דימי חנוכה בימים שלאחרי זה יש עילוי גדול יותר – מכיון שאין זה מצד הציווי, כי אם, חידוש שישראל מוסיפים מצד עצמם על דרך העילוי דדברי סופרים על דברי תורה, העילוי דמנהג ישראל על דברי סופרים, ועד להענין שאינו אפילו בגדר החיוב ד"מנהג ישראל", כבנידון דידן, המשכת ימי

חנוכה על ובכל השנה כולה.

ויהי רצון – והוא העיקר – שעל ידי מעשינו ועבודתינו בכל הנ"ל (שכבר נעשו עד עתה, כולל גם קבלת החלטות טובות להמשיך ולהוסיף באור) נזכה בקרוב ממש לסוף הגלות והתחלת הגאולה.

(משיחות ש"פ מקץ, שבת (ד' חנוכה, היתשמי"ט - מוגה)

הכסף כבר יגיע אליו במזומן

והמעשה הוא העיקר:

בעמדנו ביום השבת קודש זאת חנוכה, סיום וחותם ימי חנוכה, צריך כל אחד ואחד מישראל לקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני "נר מצוה ותורה אור", החל מלימוד התורה, הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, ובפשטות – להוסיף בלימוד התורה **בשופי**, הן באיכות הלימוד והן בכמות הזמן, על ידי זה ש"גוזל" מהזמן שעוסק בעניני פרנסה, ובודאי ימציא לו הקב"ה ריבוי כסף וזהב עבור כל צרכיו, הידור בקיום המצוות, שכן לימוד עבור בניו ובנותיו, נוסף על כל המצטרך להנהגת הבית באופן של הרחבה, כפי שראוי לכל אחד ואחד מישראל, בני אברהם יצחק ויעקב.

ועל דרך זה בנוגע להתעסקות בהפצת התורה והיהדות ובפרט הפצת המעיינות חוצה – שההתעסקות בזה צריכה להיות מבלי לגרוע חס ושלוה מפני ההוצאה שבה, כיון שבודאי ימציא לו הקב"ה ריבוי כסף וזהב ככל המצטרך, וכאמור, **שטבע** העולם ראוי להשלמות בהפצת המעיינות חוצה, ועד שהכסף והזהב ישנו כבר "במזומן" (אלא שיכול להיות בכמה אופנים – שנמצא בכיסו, או על גבי המדף, או שצריך לילך למקום מסוים כדי ליקח הכסף וזהב שניתן כבר לרשותו).

(משיחות ש"פ מקץ, זאת חנוכה, היתשמי"ט - מוגה)

ימי חנוכה והגאולה השלימה

ימי חנוכה שייכים ביותר לגאולה האמיתית והשלימה – כי, הדלקת נר חנוכה היא לזכר נס השמן שהיה במנורת בית המקדש כשנתחנך מחדש על ידי החשמונאים, וזוהי הכנה לבנין וחנוכת (והדלקת המנורה ב) בית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

(משיחות נר א' חנוכה, היתשמי"ב - מוגה)

להאיר את העולם באופן ש"הקב"ה מדליק"

ומזה מובן גם בנוגע לשבת חנוכה:

שבת מכניסה בעבודה דחנוכה את הענין דשביתה וביטול במציאות, שהעבודה ומלאכה דחינוך המקדש הפרטי דכל אחד ואחד, והעבודה דלהאיר את חושך העולם ב"נר מצוה ותורה אור", יעשו באופן ד"כל מלאכתך עשויה" – שאינו מרגיש שהוא הוא "המתחנך" ו"המדליק" דה"נר", כי אם שהקב"ה "מדליק", אלא שרצה הקב"ה שזה יעבור על ידו.

וכפי שרואים בפשטות בהדלקת נר חנוכה בערב שבת: **פעולתו** של היהודי **להדליק** נרות חנוכה היא, אמנם, בערב שבת סמוך לשבת, אבל אחר כך דולק ומאיר הנר גם **בשבת**, שאז אין זה מלאכת האדם (דאדרבה – הדלקת הנר **אסורה** בשבת), אלא הנר דולק והולך מעצמו – "מלאכת שמים". **על דרך ובדוגמת** – המלאכה במקדש, כנ"ל. **ומשבת** חנוכה – מקבלים נתינת כח לעבודה מתוך ביטול בכל ימי החנוכה (גם בימי השבוע), ומחנוכה בכלל – נמשך הנתינת כח על כל ימי השנה, כנ"ל.

(משיחות ש"פ מקץ, שבת חנוכה, היתשמי"ח - מוגה)

לנצל ימים אחרונים של חנוכה

יש לעורר עוד הפעם אודות עניני חנוכה, ובודאי ינצלו שנשאר עדיין בימי חנוכה, הן ביום השבת, ועל אחת כמה וכמה במוצאי שבת ביום ראשון, "זאת חנוכה", להאיר בכל העולם כולו, הן בארץ ישראל והן בחוץ לארץ, **מקצה העולם ועד קצהו**, להאיר על ידי נר חנוכה כפשוטו, ולהאיר ב"נר מצוה ותורה אור", עד לשמן שבתורה, פנימיות התורה, ובלשון הידוע בברכת ימי חנוכה – ימי חנוכה

"יום יום משיח וגאולה" – בכדי לחיות עם משיח טל. 493-7673 (718) – חודש טבת

לקט שיחות ומכתבים מכ"ק אד"ש בעניני גאולה ומשיח מסודרים לימי החודש – נושא ליום, בפורמט כ"ס, ניתן להשיג בחנויות הספרים וכן לחלק בתור תשורה לשמחתכם

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקהקדהיל קדהילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

תפקיד מלא בחייו של יהודי

הממלכה מוטל עליו, והוא נתון כל כולו בהנהגת המדינה - נשאר יוסף הצדיק, יהודי הדבק בבוראו.

הוא היה מסוגל להיות קשור עם הקב"ה לא רק מתוך התבודדות ובריחה מעסוקי העולם הזה, אלא גם בתוך קלחת העשייה, לכן אחיו "לא הכירוהו" - לא הייתה להם הכרה והשגה במדרגה כזאת. על פי מושגיהם, לא היה אפשר להיות דבק בהקב"ה אלא מתוך התבודדות ומרעה צאן.

ד. דרך זו של יוסף הצדיק עומדת בדרגה גבוהה יותר, משום שזו תכלית כל הבריאה. הקב"ה ברא את העולם כדי שיהודי יכניס בו אור של קדושה. אם היהודי מסתגר בד' אמותיו או מתסודד במערה חשוכה, הוא אמנם יוצר לעצמו את התנאים הטובים ביותר כדי לעבוד את ה' בלי הפרעה, אבל העולם אינו מתקדש ואינו נקשר אל הקדושה האלוקית. להפך, הוא עצמו, בהתנהגות זו, מחזק את הרושם, שהקב"ה והעולם הם שני דברים הסותרים זה את זה.

לעומת זאת, כשיהודי חי בתוך העולם וטרדותיו ואף על פי כן חי כיהודי, מבלי לוותר ולהתפשר אפילו על קוצו של יו"ד - הוא מחדיר בכך את האור האלוקי לתוך העולם הזה. הוא מוכיח, שאפשר לנהל עסק ביושר, תוך שמירת שבת וחג וקביעת עיתים לתורה. הוא ממחיש לעצמו ולכל סביבתו, שאפשר להיות עסקן ציבור המשרת את הציבור בניקיון כפיים ובנאמנות, כפי שהתורה דורשת. וכך בכל עיסוק ועיסוק. היהודי הזה 'מכניס' את הקב"ה לתוך העולם, וזו תכלית השלמות.

א. מה צריך לעשות אדם שמחפש את האמת ורוצה להתקרב אל הקב"ה? הוא רואה את כל השקר וההבל שמסביב והוא משתוקק לצאת מהמולת העולם ולדבוק בדברים האמיתיים והנצחיים - בקב"ה, בתורתו ובמצוותיו. הדרך הכי טובה, לפחות במבט ראשון, היא לברוח למדבר, להיות שם לבד עם הטבע ולעבוד את ה' בלי הפרעה.

ואכן, מוסבר בתורת החסידות, שמפני סיבה זו בחרו השבטים להיות רועי צאן ולא עסקו במלאכה אחרת. הם לא רצו להיות קשורים עם כל המולת העולם הזה. העיסוק האידיאלי מבחינתם היה מרעה הצאן, שאפשר להם להישאר מרוכזים בעולם רוחני עליון, בעולם של קדושה וטהרה.

דידן נצח

"המורם מכל האמור בנוגע לפועל - שמכאן ולהבא צריך לבוא לידי חיזוק חוספה בלימוד בתורה ביתר שאת וביתר עוז, וזהו "אבן הבוחן" לנצחונם האמיתי של הספרים, "דידן (דהספרים) נצח".

ובפשטות - להוסיף בקביעות עתים לתורה, כולל ובמיוחד - לימוד ברבים, "עשרה שיושבים ועוסקים בתורה", מתוך דיבוק חברים ופלפול התלמידים".

(משיחת ה' טבת ושי"פ ויגש התשמ"ח - סוגיה)

ב. והנה, אחי יוסף יורדים למצרים ופוגשים את יוסף אחיהם, השליט בכל ארץ מצרים, כפי שמספרת פרשת השבוע. מתארת התורה את המפגש: "ויכר יוסף את אחיו והם לא הכירוהו". כמו כל עינן בתורה, גם פסוק זה, אף שהוא מובן בפשטות, טומן בתוכו, גם משמעות עמוקה יותר. השבטים, אחי יוסף, "לא הכירוהו" - הם לא העלו על דעתם, שאדם זה, שכל טרדות השלטון תלויות בו, יכול להיות אחיהם, הם לא יכלו לדמות בנפשם, שיכול אדם להישאר דבק בקדושה ובאלוקות, כשהוא שקוע כל כך בעשייה הגשמית ובמעורבות בכל עניני העולם הזה. לדידם, דרך כזאת לא הייתה אפשרית, לכן היו בטוחים שלפניהם איש מצרי.

ג. אך האמת היא, שיוסף הצדיק עמד בדרגה גבוהה הרבה יותר משל אחיו. גם בהיותו שליט על מצרים, כשכל עול